

Blauw afscheid

BLAUW AFSCHEID

Daisy Elings

Blauw afscheid

Daisy Elings

1^e druk oktober 2024

Uitgeverij: Godijn Publishing

Vormgeving omslag: Jeroen Mies

ISBN 978-94-6464-214-8

ISBN e-book 978-94-6464-215-5

NUR 305/332

©2024 Godijn Publishing | www.godijnpublishing.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Godijn Publishing.

*Elke gelijkis met bestaande gebeurtenissen en/of personages
berust op louter toeval*

Some of us fall by the wayside
And some of us soar to the stars
And some of us sail through our troubles
And some have to live with the scars

There's far too much to take in here
More to find than can ever be found
But the sun rolling high through the sapphire sky
Keeps great and small on the endless round

In the circle of life
It's the wheel of fortune
It's the leap of faith
It's the band of hope
'til we find our place
On the path unwinding
In the circle, the circle of life

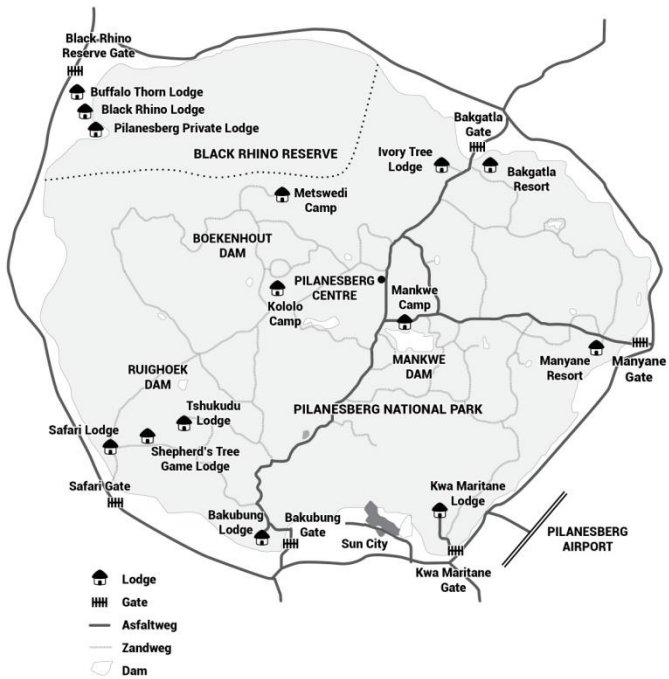
Elton John- Circle of life

Vertaling

Sommigen van ons vallen buiten de boot
En sommigen van ons stijgen op naar de sterren
En sommigen van ons varen door onze problemen heen
En sommigen moeten met de littekens leven

Er is hier veel te veel om te verwerken
Er is meer te vinden dan ooit te vinden is
Maar de zon rolt hoog door de saffieren hemel
Houdt groot en klein in de eindeloze ronde

In de cirkel van het leven
Het is het rad van fortuin
Het is de sprong van het geloof
Het is de samenbindende hoop
Totdat we onze plek vinden
Op het pad dat zich ontvouwt
In de cirkel, de cirkel van het leven

Proloog

Vrouw in nood I

De ondergaande zon laat de hemel prachtig rode contouren na, die verraden dat de schemer in gang is gezet. In een andere situatie zou dit magisch zijn hier op de savanne tussen de olifanten, leeuwen en giraffen. Idyllisch of romantisch zelfs. De uitdrukking: “voor de leeuwen worden gegooid” klinkt ineens spottend.

Terwijl ik hier lig, bekruipt me een onheilspellend gevoel.

Ik ben misselijk, heel misselijk. Inhouden lukt niet meer. O nee ...

Vanuit mijn maag komt braaksel omhoog. Dan de onvermijdelijke explosie van binnenuit.

Gadverdamme. Ik kijk tegen mijn eigen kots aan. Wat heb ik gegeten? Voor me liggen kleurrijke brokstukken, waarvan de geur mijn neus binnendringt. Nooit eerder heb ik noodgedwongen naar mijn eigen maaginhoud gekeken. Logisch, normaal komt het in het toilet terecht. Doorspoelen en klaar. Normaal. Wat een fijn woord. Ik wil weer terug naar hoe het was. Naar normaal. Mijn lichaam wil terug naar normaal.

Vage herinneringen komen terug van toen ik een klein meisje was. Die keer dat ik ziek was, zette mama een emmer naast mijn bed. Zag het spug er toen ook zo uit en rook dat net zo? Dit keer is het anders. Deze

keer is álles anders. Mama is er niet om voor mij te zorgen. Het is te hopen dat iemand mij vindt. Nee, dat gaat niet gebeuren. Ik lig onopvallend, geen mens die mij ziet. Een nijlpaard of olifant daarentegen ... Een rilling beantwoordt mijn angst. Als het zo moet zijn, dan heb ik hopelijk mijn bewustzijn al verloren.

Het braaksel kruipt onder mijn haar door en bereikt mijn linker schouderblad. Bah, wat een smerige, zure lucht. Het doet me kokhalzen.

God, wat doen mijn spieren zeer. Zo verkramp. Het lijkt alsof er duizenden naalden in mijn lichaam worden geprikt en ze zorgen voor een ondraaglijke pijn.

Mijn hart slaat als de intro van een hardcorenummer, bonzend in mijn keel. Laat hier alsjeblieft snel een einde aan komen. Ik realiseer me dat ik ben overgeleverd aan de genadeloze jungle. Schreeuwen wil ik. Schreeuwen om hulp. Van het zwakke geluid dat ik produceer, deinst zelfs de bangste impala niet achteruit. Het heeft ook geen zin, er is niemand. Ik heb geen controle meer over mijn ledematen, bewegen is onmogelijk. Armen, vingers, benen en voeten; het voelt allemaal even stijf en verkramp. Mijn onderbenen zijn ondergedompeld in het meerwater en ze worden kouder, wat de pijn aangenaam verdooft.

Slechts één gulzige hap van een nijlpaard of een krokodil en ik verdwijn onder water. Dorre grassprietten en struikgewassen weerspiegelen op het wateroppervlak door het avondrood. Mijn lijf zal niet weerspiegelen. Ik zal meegesleurd worden naar de zwarte diepte tot er niets meer is. Onvindbaar. Weg. Verdwenen. Een afscheidsafdruk van mij zal achterblijven in het zand.

Nee! Ik wil niet! Help! Kom dan toch ... iemand.

Sara

10 oktober

Het aanzwellen van de motoren klinkt. Sara trekt de riemen van haar harnas ter hoogte van haar heup naar buiten toe. Ja, die zitten strak. In tegenstelling tot haar passagiers, zit zij achteruit. Ze neemt haar starthouding aan en doet tegelijkertijd haar *thirty-second-review*. In gedachten gaat ze het rijtje vragen af. *Hoe maak ik de deur open in het geval van een noodsituatie? Op welk type vliegtuig zit ik? Welke commando's kan ik verwachten vanuit de cockpit? Welke commando's schreeuw ik naar mijn passagiers? Welke spullen moeten er mee in geval van evacuatie?*

Ze recht haar rug, houdt haar hoofd strak tegen de hoofdsteen aan en kijkt voor zich uit, terwijl het vliegtuig vaart maakt over de startbaan. Vanuit haar ooghoeken ziet ze de weilanden steeds sneller passeren. Het geraas van de motoren overstemt alles. *Nou kom op. Gaat die bak nog de lucht in?* Kort erna komen de wielen los van de grond en trekt de zwaartekracht haar bovenlichaam naar voren. Ontspannen gooit ze haar ene been over haar andere. *Yes! Johannesburg, we komen eraan!*

Sara kan niet wachten tot ze er zijn. Ze zijn een half uur te laat vertrokken; het beladen van de bagage in het vrachtruim duurde langer. Met een beetje mazzel kunnen ze nog wat tijd inhalen en komen ze zonder al te veel vertraging aan. Voor nu is het tien uur en dertig

minuten buffelen. Wat heeft ze zin in deze reis. Gezien hun plannen, zijn dit echt de krenten in de pap. Madelon en zij hebben deze reis samen aangevraagd. Madelon zit in het voorste gedeelte bij een deur, vlak bij de senior purser. Echt te gek dat Alex deze vlucht ook op zijn rooster heeft gekregen. Ze kent hem nog niet zo lang en denkt terug aan hun ontmoeting.

‘Kijk, dit is ze dan,’ zei Bouke trots tegen Alex met het tennisracket losjes in de ene hand en met zijn andere hand uitgestrekt naar haar wijzend alsof hij de ont-hulling van zijn nieuwe Ferrari deed.

‘Dag Sara, je man heeft veel over je verteld. Ik ben Alex.’ Hij stak zijn hand naar haar uit en ze zag een brede lach waardoor zijn mooie tanden goed zichtbaar werden.

Enigszins overvallen door zijn amicale enthousiasme, voelde ze haar wangen gloeien en zei quasi-grappend, terwijl ze elkaar de handen schudden: ‘Alleen maar goede dingen, hoop ik?’

‘Nou, dat is toevallig,’ vervolgde hij. ‘Bouke vertelde dat jij vliegt bij KLM? Ik ook.’ Blijkbaar hadden zijn lippen de uiterste breedte niet bereikt, want zijn lach werd nog breder.

‘Echt? Wat toevallig. Madelon ook.’

Ping! Sara kijkt omhoog en controleert of het teken van het bordje “stoelriemen vast” inderdaad uit is. Tijd om aan het werk te gaan. Ze loopt naar voren waar ze samen met Madelon en Aïsha werkt. Alex werkt in de achterste *galley* van het vliegtuig. Het was leuk geweest als ze met zijn drieën in dezelfde boordkeuken stonden, maar het belangrijkste is dat ze met haar beste vriendin kan samenwerken.

Sara trekt de opening van haar schort over haar hoofd en strikt hem aan de achterkant vast. Haar hoge elegante pumps verruult ze voor platte schoenen. Als eerste beginnen ze met de welkomstservice. Ze kijkt naar de namen van de passagiers in haar werkgebied en schrijft er een paar op een briefje. Eens kijken welke mooie en interessante verhalen er deze keer bovenkomen.

Alle passagiers zijn inmiddels voorzien van een flesje water en op aanvraag zijn oortelefoons uitgedeeld, zodat ze kunnen genieten van het uitgebreide aanbod aan films en series op het inflight entertainmentsysteem. Degenen die in de premium comfortclass reizen, genieten alvast van een drankje met nootjes erbij.

‘Zo, dat zit erop,’ zegt Madelon als zij terugkeert met haar drinkservicetrolley.

Sara glimlacht. ‘Volgens mij heb ik leuke passagiers. Jij?’

‘Een mix van zakenmensen en vakantiegangers. Aardige mensen.’ De drinkservicetrolley gaat in de positie terug.

Sara trekt de maaltijdkarren uit de garages en rijdt ze tegen de wand aan, waarna ze de rem intrapt. Blikjes en pakken sap zet ze op hun plaats, ze pakt extra bier en wijn, voegt roerstaafjes toe en grist tenslotte peper en zout mee. Tevreden kijkt ze naar haar opgebouwde kar.

De ovens zijn klaar en iedereen plaatst de maaltjedbakjes op de plateaus in hun eigen kar. Op het plateau ligt een saladebakje, een blokje kaas en een bestekset.

Mooi, de voorkant is gevuld. Sara sluit het deurtje, draait de kar om en vult de andere kant van boven tot onder. Bovenin plaatst ze maaltijden met kip, de onder-

ste rijen vult ze met pasta. Haar ritmische schuifwerk van plateaus wordt door Madelons stem onderbroken.

‘Saar, bel jij naar achteren of ze er klaar voor zijn? Alleen de broodjes nog uit de oven en dan kunnen we beginnen.’

‘Ja, natuurlijk.’ Gauw schuift ze haar laatste maaltijden erin. Ze pakt de hoorn en toetst het tweecijferige nummer van achter. ‘Hoi, Sara deur tweeëntwintig. Zijn jullie klaar om de cabine in te gaan?’

Alex geeft aan dat ze kunnen.

‘Achterin zijn ze er klaar voor,’ geeft ze door nadat ze de hoorn van de intercom terugplaatst.

‘Mooi,’ zegt Madelon tevreden.

Tijdens de maaltijdservice zal Sara een praatje maken met de mensen; iets wat ze iedere reis graag doet. Zo leert ze hen beter kennen en kan ze beter inspelen op hun wensen.

Voorzichtig duwt ze de trolley door het gangpad. Het is zowat een sport geworden om de trolley precies in het midden te houden, alsof ze ermee op de evenwichtsbalk staat en zo alle uitstekende knieën en armen ontwijkt.

Aangekomen bij rij negenendertig trapt ze op de rem. ‘Wilt u een maaltijd met kip en rijst of een vegetarische pasta?’ Deze zin kan ze ondertussen dromen.

De passagier kiest voor de kip en ze zakt door haar knieën om het plateau uit de trolley te halen.

‘Wat wilt u drinken?’ vraagt ze erna.

‘Een cola alstublieft,’ hoort ze en boven op de kar pakt Sara het blikje, trekt het lipje omhoog en begint te schenken. Ondertussen vraagt ze wat de man in Zuid-Afrika gaat doen. Net op tijd houdt ze het blikje recht en wacht ze tot het omhooggekomen koolzuur weer is

gezakt, waarna ze het glas verder vult. ‘Eet smakelijk,’ zegt ze als ze ook de cola heeft overhandigd.

Kort draait ze haar hoofd naar links. Madelon, die zojuist vanuit de premium comfort is gekomen, verschijnt in het andere gangpad en zet de service voort in deze klasse.

Over een paar uur zit het eerste deel van de service erop en wordt het rustiger in de cabine. De passagiers kijken een filmpje of doen hun ogen dicht en dan mogen zij in twee delen rusten. Als het kan, pakken Madelon, Alex en zij samen de eerste rust en houden ze daarna de wacht in de cabine. Kunnen ze kletsen en bij elkaar buurten.

Brak komt Sara de OCR uit, de *Overhead Crew Rest* waar ze zojuist ruim twee uur lang heeft mogen slapen. Hooguit heeft ze een beetje gedommeld, maar ach, slaap je niet dan rust je toch, zegt haar moeder altijd. In gedachten zat ze al in de jeep op safari. Opgewonden over de *big five*, die ze hoopt te zien, lukte het niet in diepe slaap te komen.

Ze kijkt in de spiegel en ziet een slaapstreep over haar wang lopen. Niet bepaald charmant. Gelukkig is het rustig in de cabine en kan ze kalm aan op gang komen. In het toilet werkt Madelon haar make-up bij. Alex kon ook de eerste rust pakken.

‘Ik loop een rondje door de cabine en check meteen de toiletten,’ zegt Madelon als ze zich heeft opgefrist.

‘Helemaal goed.’ Sara schuift haar maaltijd de oven in en programmeert hem vervolgens op twintig minuten opwarmen.

‘Sara! Sara!’

Meteen staat ze op scherp. De gejaagdheid in Madelons stem is onmiskenbaar.

‘Er is een passagier onwel geworden. Het is de passagier op 21C.’

‘Anneke is volgens mij in de cockpit. Ik bel haar meteen.’

‘Nee, ik bel haar wel. Ik ben de buddy. Ga jij nu gauw naar 21C.’

Verward kijkt Sara naar Madelon. ‘Maar jij bent bij haar geweest. Jij kunt toch beter n...’

‘Schiet nou maar op,’ commandeert Madelon haar.

Sara voelt Madelons hand tegen haar rug aan duwen. Ze wordt overvallen door een zogeheten *o no-effect*. Medische incidenten zijn niet haar sterkste kant. Als ze bij het gordijn is, kijkt ze nog eens om. Madelon heeft de hoorn van de intercom al in haar hand.

Op weg naar de passagier versnelt Sara haar pas. Het is overduidelijk om wie het gaat. Als ze bij de juiste gangpadstoel arriveert, kijkt de zieke vrouw haar aan. Ze ziet erg bleek. Sara pakt haar bij de schouder vast, terwijl ze door haar knieën zakt. ‘Ik hoor dat u zich niet goed voelt. Wat is eraan de hand?’

‘Pijn,’ weet de vrouw met moeite uit te brengen.

Onwennig staat Sara bij de vrouw, maar de vragen komen gelukkig automatisch over haar lippen. ‘Waar heeft u pijn? ... Gebruikt u medicijnen? ... Reist u alleen?’

Praten gaat moeizaam en met zichtbaar pijnlijke ge-laatstrekken, vertelt ze dat ze krampen heeft en last van brandend maagzuur.

Wat zou het kunnen zijn? Wat kan ze doen? Vanuit haar ooghoeken ziet ze Madelon en senior purser Anneke haar kant uitkomen. Opgelucht laat ze een zucht

ontsnappen. Fijn. Sara deelt mede wat de passagier haar zojuist heeft verteld. Ondertussen houdt de vrouw haar handen tegen haar buik. ‘Haar handen en voorhoofd voelen klam aan. Dit is niet oké.’

Nu neemt Anneke het van haar over en stelt vragen, om een goed beeld te krijgen van de situatie.

De alleenreizende vrouw grijpt net op tijd het papieren zakje uit haar stoelzak.

Sara deinst van schrik een stap achteruit. Onopzettelijk trekt ze een vies gezicht bij het zien van het rode braaksel, dat in een straal naar buiten komt. Als haar ogen die van Madelon kruisen, kijken ze elkaar vragend aan.

‘Ik roep een dokter om,’ zegt Anneke wanneer de eerste checks zijn gedaan. ‘Madelon, haal jij de *medical kit*?’

Sara slikt en kijkt hen na als ze beiden van haar weglopen. Ongemakkelijk wiebelt ze op haar benen, terwijl ze naar het dichte, blauwe gordijn staart, dat tussen de economyclass en de premium comfortclass hangt. Hopelijk is er een dokter aan boord. Ze kijkt opnieuw naar de passagier. Als deze vrouw maar niet opnieuw over haar nek gaat of erger nog ... *out* gaat.

Binnen dertig seconden heeft een vrouwelijke arts zich gemeld. Nog steeds kan ze zich over het feit verbazen dat er bijna altijd een medisch geschoolde passagier aan boord zit. Hoewel ze getraind is om EHBO toe te kunnen passen en zelfs de AED als het moet, is het toch een opluchting wanneer een arts zich aandient.

Anneke is er inmiddels ook weer bij, vergezeld door de arts.

‘Laten we proberen of het lukt haar naar de *galley* te krijgen,’ stelt Anneke voor. ‘Daar hebben we meer

ruimte en zitten we uit het zicht van de overige passagiers.'

Wonderbaarlijk lukt het hen de vrouw languit bij de deur neer te leggen.

De *medical kit* wordt geopend, waar alle benodigdheden in zitten. De bloeddruk wordt opgemeten door de arts, evenals haar hartslag. Hoofdschuddend kijkt ze hen aan. 'Dit ziet er niet goed uit. Het zou een maagbloeding kunnen zijn. Deze mevrouw moet zo snel mogelijk naar het ziekenhuis.'